

บทที่ 5

บทสรุป

การสร้างสำนึกความเป็นชาตินั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับทุกประเทศ สำหรับสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศเกิดใหม่และประกอบไปด้วยประชาชนหลากหลายเชื้อชาตินั้น การสร้างสำนึกความเป็นชาติถือได้ว่าเป็นความจำเป็นเร่งด่วน ในการนี้รัฐบาลต้องการให้ชาวสิงคโปร์ตระหนักในเรื่องความอยู่รอดของชาติและความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ในการบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ การสร้างความกลมเกลียวท่ามกลางความหลากหลายทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์ถือได้ว่าเป็นความจำเป็นที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้การสร้างการยอมรับ “ค่านิยมเอเชีย” ในทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญระดับต้น ๆ ส่วนการสร้างโอกาสให้แก่แต่ละคนเจริญก้าวหน้าตามความสามารถโดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาตินั้นก็เป็นสิ่งที่สิงคโปร์เห็นเป็นแนวทางที่ถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญ รัฐบาลได้ใช้เครื่องมือหลายอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว เช่น เครื่องมือด้านภาษา โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างคนในสังคมที่มีเชื้อชาติแตกต่างกัน ในขณะที่ภาษาจีน ภาษามลายูและภาษาทมิฬมีความเสมอภาคกันและถูกกำหนดให้เป็นภาษาราชการทั้ง 3 ภาษา นอกจากนี้รัฐบาลพยายามปลูกฝังแนวความคิดดังกล่าวโดยผ่านเครื่องมือต่าง ๆ เช่น สื่อสารมวลชน อนุสาวรีย์ พิธีกรรม ฯลฯ ยกตัวอย่างเช่น การสร้างสำนึกความเป็นชาติโดยการจัดการเรื่องที่อยู่อาศัย รัฐบาลใช้การเคหะแห่งชาติแก้ไขปัญหาคาราคาซังที่อยู่อาศัยและแหล่งที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม รวมทั้ง ปัญหาการแบ่งเขตย่านที่อยู่อาศัยตามเชื้อชาติ นโยบายการเคหะแห่งชาติมีส่วนช่วยในการสลายการแบ่งแยกที่อยู่อาศัยด้วยการผสมผสานคนแต่ละเชื้อชาติให้อยู่อาศัยอยู่ในชุมชนของการเคหะซึ่งเป็นการช่วยกลมกลืนเชื้อชาติต่าง ๆ ให้เป็นหนึ่งเดียว นโยบายการเคหะแห่งชาติจึงมีความสำคัญอันจะนำไปสู่การสร้างความสำเร็จที่ดีในการสร้างโอกาสให้ทุกเชื้อชาติได้รู้จักกันและเกิดสำนึกในความเป็นพลเมืองของสิงคโปร์

เครื่องมือที่มีความสำคัญมากอีกประการหนึ่งคือ การศึกษา เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างคุณภาพของคนรวมทั้งช่วยในการสร้างสำนึกอีกด้วย การบริหารจัดการการศึกษาในสิงคโปร์แบ่งออกเป็น 3 ยุค ได้แก่ การบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1819-1959 การบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1959-1997 และการบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1997-2007 สำหรับการบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1819-1959 นั้น ในช่วงแรกตั้งแต่

ค.ศ.1819-1945 ยังไม่มีการสร้างสำนึกความเป็นชาติผ่านการศึกษามากนัก เพราะแต่ละเชื้อชาติต่างจัดการเรื่องการศึกษากันเอง ต่อมาตั้งแต่ค.ศ.1945-1959 มีความพยายามรวมชาวจีนที่เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดในสังคมให้เข้ากับเชื้อชาติอื่น ๆ ส่วนการเริ่มนโยบายการเรียน 2 ภาษาซึ่งจะกลายเป็นนโยบายที่ใช้อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ก็ถูกนำมาใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างคนต่างเชื้อชาติด้วย

การบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1959-1997 มีการให้ความสำคัญกับการลดอัตลักษณ์ความเป็นจีนและการเรียน 2 ภาษาที่เด่นชัดมากขึ้น ส่วนการบริหารจัดการการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1997-2007 นั้นเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญต่อการสร้างสำนึกความเป็นชาติของสิงคโปร์โดยรัฐบาลได้ออกนโยบาย “การศึกษาแห่งชาติ” ซึ่งใช้อย่างเป็นทางการในค.ศ.1997 เพื่อช่วยสร้างอัตลักษณ์ของเยาวชนสิงคโปร์ให้มีความรัก ความเข้าใจในประวัติศาสตร์ชาติ วิชาประวัติศาสตร์จึงมีความสำคัญในการช่วยสร้างให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวความเป็นมาของชาติโดยชี้ให้เห็นว่ากว่าจะเจริญรุ่งเรืองมาถึงวันนี้เคยผ่านอุปสรรค ความยากลำบากมาอย่างไรและทุกคนช่วยร่วมกันฟันฝ่ามาได้อย่างไร ตำราประวัติศาสตร์จึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นชาติได้เป็นอย่างดี

ในการศึกษาตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นนี้ได้แบ่งหัวข้อในการศึกษาออกเป็น 4 หัวข้อซึ่งได้แก่ พหุสังคม บุคคลสำคัญของชาติ รัฐบาลและพรรคกิจประชาชน และความอยู่รอดของสิงคโปร์ ในการศึกษาหัวข้อว่าประเด็นที่เกี่ยวกับพหุสังคมนั้นเป็นประเด็นที่มีการกล่าวถึงอย่างต่อเนื่องในทุกเล่ม จะแตกต่างกันบ้างก็ในเชิงปริมาณ ส่วนประเด็นที่มีการกล่าวถึงมาแล้วแต่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในทศวรรษที่ 1980 นั้นได้แก่บุคคลสำคัญของชาติ ส่วนประเด็นที่ไม่เคยกล่าวถึงมาก่อนแต่มีการกล่าวถึงและให้ความสำคัญนับตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมานั้น ได้แก่ ความอยู่รอดของชาติ ในขณะที่ประเด็นเรื่องรัฐบาลและพรรคกิจประชาชนกล่าวถึงอย่างมากในตำราเล่มสุดท้าย ในกรณีนี้เป็นสิ่งที่น่าสังเกตได้ว่ามักมีการกล่าวในตำราประวัติศาสตร์อยู่เสมอว่าสิงคโปร์อ่อนแอและเปราะบาง รวมทั้งมีความไม่มั่นใจในอนาคตว่าจะอยู่รอดต่อไปได้หรือไม่ซึ่งสำนึกดังกล่าวน่าจะถูกสร้างขึ้นเพื่อสร้างการยอมรับระบบการเมืองแบบพรรคเด่นพรรคเดียวซึ่งดำรงอยู่ในสิงคโปร์มาเป็นเวลาถึง 5 ทศวรรษแล้วซึ่งการเกิดสำนึกดังกล่าวน่าจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลยังคงสามารถรักษาอำนาจไว้ได้เพราะรัฐบาลมักเน้นให้ประชาชนชาวสิงคโปร์ต้องทำงานหนักและมีวินัยเพื่อช่วยให้สิงคโปร์อยู่รอด

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้สะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงความต้องการที่จะกระตุ้นสำนึกความเป็นชาติให้เข้มข้นขึ้นโดยใช้ประเด็นใหม่ ๆ ผ่านตำราประวัติศาสตร์ ส่วนเหตุผลที่มีการ

เปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างเห็นได้ชัดนับตั้งแต่กลางทศวรรษ 1980 เป็นต้นมานั้น เป็นผลมาจากการที่ชนชั้นกลางที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษ 1960 ถึง 1980 อันเป็นผลมาจากความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลทำให้ชนชั้นกลางดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะให้คุณค่ากับความเป็นปัจเจกชนมากขึ้น โดยลดคุณค่าของชุมชนลง ซึ่งทราบได้จากจำนวนครอบครัวเดี่ยวที่เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการในการมีส่วนร่วมทางการเมืองก็มีมากขึ้น การสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงให้กับตลาดแรงงานต่างประเทศก็นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ การที่รัฐบาลสิงคโปร์เร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง ทำให้ทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์มีคุณภาพสูงขึ้นมากจนสามารถที่จะทำงานในต่างประเทศได้ นอกจากนั้น การที่การเมืองและสังคมของสิงคโปร์มีความเข้มงวดค่อนข้างมากทำให้ชาวสิงคโปร์จำนวนหนึ่งซึ่งมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักในความสำคัญของการใช้ตำราประวัติศาสตร์มาเป็นส่วนช่วยในการสร้างสำนึกความเป็นชาติ ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าหากสำนึกความเป็นชาติเป็นไปในทิศทางที่รัฐบาลเห็นว่าเหมาะสมก็จะมีผลทำให้การเมือง เศรษฐกิจและสังคมดำรงอยู่ในแนวทางที่เอื้ออำนวยต่อความอยู่รอดและความเจริญรุ่งเรืองของชาติ